

Sygn. akt II CZ 24/07

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepła (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Tadeusz Żyznowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku K. S.
przy uczestnictwie H. S.
o podział majątku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 kwietnia 2007 r.,
zażalenia uczestnika postępowania
na postanowienie Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 stycznia 2007 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną uczestnika postępowania H. S. motywując, że skarżący zgłosił wniosek o przyjęcie tej skargi do rozpoznania jednakże pominął wymóg uzasadnienia wniosku. Nie może być – zdaniem Sądu Okręgowego – wystarczające stwierdzenie, iż wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej jest oczywiście uzasadniony.

W złożonym zażaleniu uczest. postęp. H. S. wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia dowodząc, że w skardze kasacyjnej dochował – w stopniu niezbędnym wymaganiom określonym w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Okręgowy – zdaniem skarżącego – dokonując merytorycznej oceny okoliczności mających wypełnić treść przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przekroczył uprawnienia, bowiem kwestia ta należąca do tzw. przedsądu podlega ocenie Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną.

Wniesienie środka zaskarżenia (odwoławczego), nawet niedopuszczalnego, powoduje wszczęcie postępowania w celu stwierdzenia zachowania wszystkich wymaganych przez prawo procesowe przesłanek dopuszczalności złożonego środka. Obowiązek ten spoczywa przede wszystkim – jak wynika z treści powołanego przepisu art. 398⁶ § 2 k.p.c. na sędzię, który wydał zaskarżone orzeczenie. Oczywiście jest, że dokonując wymaganych przez ustawę czynności Sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie nie bada i nie rozpoznaje merytorycznie złożonego środka zaskarżenia (odwoławczego), a więc nie dokonuje kontroli zasadności i legalności swojego orzeczenia. Skarżący w wypełnieniu wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. dowodził – w uzasadnieniu złożonego aktu zaskarżenia – że skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. Dowodzona cecha oczywistości wywiedziona została przez skarżącego z wadliwości i nieprawidłowości, które – w jego ocenie zaistniały w toku postępowania i ferowania zaskarżonego orzeczenia. W tych okolicznościach aprobatą dla zaskarżonego postanowienia mogłaby być sprzeczna ze skutkiem tzw. autoprekluzji, tj. związania sądu, który rozpoznawał sprawę własnym orzeczeniem. W dążeniu do zapobieżenia łamania reguły nieoceniania własnych rozstrzygnięć istnieją – w okolicznościach tej sprawy - podstawy do wyrażenia oceny przez Sąd Najwyższy co do spełnienia przez skarżącego wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w zw. z art. 398⁹ § 1 k.p.c., które będzie weryfikowane po ewentualnym przedstawieniu akt sprawy ze złożonym środkiem zaskarżenia. Z tej przyczyny zaskarżone postanowienie podlega uchyleniu (art. 394¹ § 3 i 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.).